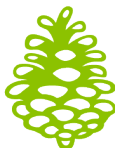

Kapula

sellisten meininki.

KÄPYLÄN
MUSIIKKIOPISTO

Kapula

Käpylän musiikkiopiston tiedotuslehti 2/20-21

Sisällysluettelo

Kapulakieltä.....	1
Rehtorin palsta	1
Vapaus siintää!	2
KMO:n uusi hallitus 2021	9
Taito karttuu koreihin!.....	10
Pianisti Malla Ajon monitaiteellinen korikonsertti	12
Musiikkiopisto toimii myös Koskelan ala-asteella	15
Lauri Danska teki musiikkiopistolle videoita	17
Kamulinjan kuulumisia.....	22
Tule Folk it -kansanmusiikkileirille!	25
Risto Kytö vaihtaa maisemaa	26
Viululla, laululla ja uruilla solisteiksi!	30
Ajankohtaista KMO:n tiloista.....	34

Kannen kuva: kuvakaappaus Lauri Danskan KMO-somevideosta

Yhteystiedot:

Kapulan toimitus: Pirjo Pesola, pirjo.pesola@kmo.fi, p. 050 357 4657

Käpylän musiikkiopisto, Taivaskalliontie 3, 00600 Helsinki

www.kmo.fi kanslia@kmo.fi

Kapulakieltä

Kapula-lehti ilmestyi lukuvuonna 2020–2021 kahdesti, syksyn ja kevään lopuksi. Projektit ja tapahtumat olivat koronan vuoksi vähissä.

Digitaidot kehittyivät kaikilla, pakosti. Yksilöopetuksessa päästiin onneksi palaamaan lähiopetukseen loppusyksyn etäilyn jälkeen, mutta ryhmät jatkoivat etäopetuksessa lähes koko kevään.

Joitakin esiintymisiä onnistuttiin kuitenkin organisoimaan, pitkälti digitaalisesti tai tallenteina tietysti.

Ankeimmat ajat ovat toivotavasti jo takana, kun Kapula nyt keväällä 2021 ilmestyy. Kevätkonsertti kutistunee vielä stipendien ja todistusten jakotilaisuudeksi, mutta syksyllä toivottavasti saamme jo järjestää isompiakin kemuja!

Tämä Kapula on koostettu osittain Örön saarella. Etätöitä kun voi tehdä missä vain, mistä sähköä ja jokin verkko löytyy. Kapulan täyte kuvaa siis tällä kertaa huhtikuuiselta Örön saarelta.

Rentouttavaa kesää!

Pirjo Pesola

Rehtorin palsta

Etä- ja hybridiopetuksesta on lukuvuoden aikana tullut rutiini, jota emme pyytäneet tai toivoneet, mutta johon olemme kaikki tavalla tai toisella sopeutuneet. Digiloikka oli toisille sujuvampi, toisille takkuisempi, toisille mieluista, toisille hyvin epämiellyttävä. Opiston mittakaavassa se oli joka tapauksessa valtava. Pandemia pisti meidät pakolla ja erittäin nopeasti toteuttamaan sitä uusissa opetussuunnitelman perusteissa (2017) esitettyä vaatimusta ”tarjota oppilaalle tilaisuuksia tutustua musiikkitekologiaan työvälineenä”. Tässä tapauksessa tilaisuus tarjoutui myös aivan jokaiselle opettajalle ja oppilaan vanhemmallekin.

Opetussuunnitelma on oppilaitoksen pedagoginen perusta. Se on oppilaitoskohtainen, vaikkakin pohjaa Opetushallituksen määrittämiin opetussuunnitelman perusteisiin. Emme ainakaan tiedä, että missään muussa musiikkiopistossa Suomessa olisi käytössä taitokori-käsitettä tai että taitokorin täyttymistä juhlistettaisiin taitosoitolla. Lisää taitokoreista ja -soitoista voit lukea Pirjo Pesolan artikkelissa toisaalla Kapula-lehdessä.

Olemme 1.8.2018 lähtien harjoitelleet uuden opetus-suunnitelman jalkauttamista toimintaamme. Harjoitukset ovat tuottaneet uusia ideoita, toisaalta sudenkuoppia on paljastunut. Meille tärkeät asiat ovat entisestään kirkastuneet. Soitinkohtaiset tavoitteet ja tasolta toiselle etenemisen runko ovat selkiytyneet. Kolmen vuoden harjoittelun ja koke-mustemme pohjalta olemmekin tänä keväänä päivittäneet opetussuunnitelmamme vastaamaan sitä mitä käytän-nössä opistossa teemme. 1.8.2021 jälkeen kiitämme ja kumarramme vanhalle opetus-suunnitelmalle ja jatkamme harjoituksia.

Löydät päivitetyn opetussuunni-telman nettisivuiltamme:

<https://bit.ly/3eypVel>

Toivotan jokaiselle Käpylän musiikkiopistolaiselle aurinkoa, uusia taitoja, täyttyviä koreja ja kompasteluja omalle musiikki-polulle!

Tuuli Talvitie
Rehtori

Vapaus siintää!

Tuoreet laitumet siintävät jo opiston pitkäaikaiselle säestä-jälle, Irmeli Ilomäelle. Mitä on tiedossa kevään jälkeen?

”Ei suuria suunnitelmia. Vain vielä enemmän vapautta nähdä ja kuulla taidetta moni-muotoisesti. Lähipiirissä on paljon tapahtumia, ei varmasti tule olemaan tylsää”, valottaa Irmeli, joka elää keskellä näyttä-mötaiteellista uusioperhettä.

”Kun parisenkymmentä vuotta sitten yhdessä puolison, tans-sitaiteilija Vivianne Budsko-Lommin kanssa hankittiin Ogelistä isolle perheelle sopiva, 50-luvun talo, käärittiin neljän tyttären kanssa hihat ja kunnos-tettiin siitä yhteinen ”soiva talo”, jossa kaikki tanssivat, soittivat ja lauloivat. Talo oli perusteellisen remontin tarpeessa ja ammat-tiapuakin remonttiin tarvittiin, ei vähäisimpänä tyttöjen isän, arkkitehti Jukka Lommin asian-tuntevat neuvot!

Vaikka tytöt asuvat jo omil-laan, Ogelin talossa tapahtuu edelleen: Natashan pojat Emil, melkein 7v. ja Alvar 4v. ovat rakkaita kyläilijöitä ja lukuun-ottamatta tätä rajoittavaa korona-aikaa, kokoontuu koko suuri perhe, La Famiglia, usein

yhteen juhlanan ja arkena.
Mukana touhuu talon vahti,
saksanpaimenkoira Zetta.

Teatteri ja tanssi, jotka ovat aina olleet Irmelille tärkeitä, tulevat eri muodoissaan näyttämään Irmelin ajankäytössä jatkossa yhä suurempaa osaa.

Koronan vuoksi – etäaikaan – erilaisia esityksiä voi helposti seurata myös verkosta. Esiintyjät ovat todennäköisesti löytäneet myös uusia yleisöjä verkon kautta. "Monitaiteellinen Target-projekti, jossa Natasha on mukana, oli valmiina jo ennen koronaa", kertoo Irmeli perheen vanhimman tyttären työstä viime vuonna

<https://bit.ly/3v1tb8C>

He olivat aikaansa edellä ja rakensivat verkkoon sivuston, josta voi tilata mm. – nykyäkökulmasta koronaturvallisista! – "take away"-tanssiesityksiä".

"Jo parikymmentä vuotta jatkunutta balettituntien säestämistä tulen varmasti jatkamaan siinä määrin kuin rajoittunut soitto-kyky (nivelrikko) antaa periksi." Liike ja sen yhteys musiikkiin on aihe, josta voisimme keskustella todella paljon tätä haastattelua pidempään. Tanssin maailma on Irmelille loputtoman ihmetuksen, ihailun ja inspiraation aihe. "Miten paljon laajemmin tanssija käsitteleeään rytmiä!

Tanssijan oivallukset rytmistä avaavat lukkoja soittajan omassa mielessä."

Myös improvisointia Irmeli aikoo harrastaa, vanhasta muistista. Jo Sibelius-Akatemian opiskelu-aikoina "soittelin hatusta", kertoo Irmeli. Tanssimusiikkikin tuli tutuksi. "Meillä oli parin vuoden ajan harvakseltaan esiintymisiä muutaman kollegan – viulisti, alttoviulisti, laulaja, basisti ja rumpali – kanssa. Viulisti tykkäsi tehdä meille sovituksia, ja teimme yhdessä pieniä tanssimusiikkikeikkoja."

Ensimmäisen 'oikean' jazz-ravintolan aukeaminen Helsingissä 1977 osui Irmelin opiskeluaikaan, ja hän hyödynsi Ravintola Groovyn kovatasoista jazz-tarjontaa ahkerasti!

"Kävin Groovyssa kuuntelemassa kaikkia kotimaisia huippuja. Finlandia-talon keikan jälkeen pistäytyi Groovyssa itse pianistilegenda Oscar Peterson. Kulttuuritalolla kävin nauttimassa mm. Ella Fitzgeraldin ja Stephane Grappellin keikoista."

Groovyn alkuajoista: <https://bit.ly/2QaFfWY>

Piano-opettaja Pirjo Maijanen kannusti Sibelius-Akatemiaan

Irmeli pyrki Sibelius-Akatemian solistiselle osastolle Pirjo Maijasen (Käpylän entisen opettajan!) kannustamana vuonna 1978. Edellisen vuoden yritys koulumusiikkiosastolle ei natsannut, mutta vuosi harjoittelua yo-kirjoitusten jälkeen toi tulosta ja sisäänpääsyn solistiselle osastolle. Ei Irmeli ollut ihan varma tulevaisuuden näkymistä musiikinopiskelun suhteen, kaikenlaista muutakin hän harkitsi, mm. oikeustieteitä. "Tuntui kuitenkin tärkeimmältä satsata soittamiseen sillä hetkellä."

Liekö kiinnostuksella oikeustieteisiin ollut merkitystä, mutta Irmeli toimi Käpylän musiikkiopiston luottamusmiehenä todella pitkän rupeaman ajan. Lämmin kiitos sen tehtävän ansiokkaasta hoitamisesta!

Pystymetsästä Irmeli ei musiikkiopintoihin kuitenkaan lähtenyt, vaikka 6-lapsinen perhe maaseudulla, Pälkäneen Laitikkalan kylässä asuikin. Takana oli lukion verran pitkiä päiviä piano-opintojen vuoksi. "Kävin neljänä päivänä viikossa Pälkäneen lukiosta Tampereen konservatoriolla (30 km etäisyys) Pirjo Maijasen pianotunneilla ja muilla konservatorion tunneilla. Pirjo Maijanen oli ihana, kannustava opettaja." Lukiolaisen päivät olivat pitkiä. "Viimeiseen bussiin oli oikeasti pakko ehtiä kotiin päästäkseen."

Soittamisen alku oli opettaja-isän ansiota. "Ehkä hänellä oli oma lehmä ojassa, kun hän joutui itse säestämään opettajana. Isä näytti, miten koulun harmonit toimivat (kaksiluokkainen, pieni koulu, jonka asunnossa perhe asui) ja opetti nuotit koraalikirjasta."

Pian Irmeli säesti sitten mm. aamuhartauksien virret.

"Aloitin soittamisen aika myöhään. Vasta kymmenvuotiaana menin 10 km päähän yhteiskoululle musiikinopettajan luo varsinaiselle pianotunnille. Musiikinopettaja oli oopperalaulaja Kalevi Lahtinen, jättikokoinen mies, mukava ja huumorintajuinen (sittemmin mm. Savonlinnan oopperajuhlien toiminnanjohtaja).

Aaronia (Aaronin pianokoulu-vihkot) soitimme. Hän totesi sitten jossain vaiheessa, että 'tytölle pitää ostaa piano!' Äidin ansioksi Irmeli sitten arvelee sitä, että 11-vuotislahja oli piano – eikä rannekello, kuten Irmeli luuli Tampereelle ostoreisuun äitinsä kanssa lähtiessään. Yllätys ja ilo oli suuri, kun jo paluumatkan kyyti hoitui Hellas-pianon kuljetuksen mukana!

Sibelius-Akatemiassa opettajaksi tuli Sirkka Harjunmaa. Harjunmaa oli voimakas, tulusieluinen persoona: valkotukkainen, pistävän voimakkaat, ruiskukan siniset silmät. Hän ei arvottanut musiikkia tyylien mukaan. Hän soitti hyvin myös kevyttä ohjelmistoa ja piti ns. keikkamuusikon taitoja arvokaina. Muistan (olin samalla opettajalla) Sirkkan lausahtaneen joskus: pitää osata soittaa kaikkea, myös ilman nuotteja.

Sibiksessä saikin silloin kaikenlaista oppia, sen ajan isoilta guruilta. Mm. Heikki Sarmannon impropajaa Irmeli muistaa lämmöllä, samoin Carita Holmströmin vapaan säestyksen oppeja.

Säestyksestä pitkä ura

Jo Sibelius-Akatemian aikana Irmelille valkeni, miten laaja kirjo musiikkia aukenee säestäjälle.

"Säestämisessä pääsee tekemään laajasti eri tyyppistä musiikkia eri instrumentalis-tien kanssa." Matti Tuloiselan laulajien säestyksen myötä syntyi oivallus: "tämöistä voisi tehdä ammatikseen!" Fagottiluokkaankin Sirkka Harjunmaa työnsi Irmelin säestämään, ja sieltä alkoikin hahmottua pitkä säestysura.

"Olin opiskeluaikoina säestäjänä fagotti- ja viululuokilla. Hullu työmoraalini on varmaan tuon ajan perua. Minulla ei ollut tuolloin perhettä ja saatoin joustaa joka suuntaan siten, kuin 1980-luvulla säestäjältä välillä oletettiin. Halu oppia uutta oli loputon. Joskus tuli keikkoja, joihin piti vain heittäytyä, mutta siinä sitten saattoi myös aueta uusia mahdollisuuksia. Kävin vaikka missä säestämässä! Opiskelua, säestystä ja esiintymisiä oli koko ajan."

Kiirettä piti, ja pianon diplomin Irmeli teki vasta Käpylään tultuaan, parin työvuoden jälkeen. "Aluksi minulla oli Käpylässä joitakin piano-oppilaitakin, mutta säestyksen toimessa 1980-luvun lopulla sain keskittyä vain säestykseen. Käpylässä satsattiin jo tuolloin hyvin yhteissoittoon ja säestykseen. Tänne perustettiin melko harvinainen säestäjän toimi viulun ja pianon lehtoraattien ohella.

Säestäminen on ollut minulle kaikkein ominta.”

Säestyksen asemasta ja nykytilanteesta Käpylän musiikkiopistossa oli kirjoitus edellisessä, syksyn Kapulassa.

<https://bit.ly/3nI4Pg>

Lied

Kangasniemen leirillä 1983 Irmeli hurautti laulajien säestykseen, lied-pianismiin. Pianistien ohjaajana oli Pentti Koskimies, joka vieraili myöhemmin myös Käpylässä pitämässä lied-seminaareja. Irmeli hankki koke-musta laulajien säestämisestä myös Käpylän laulunopettajien Sinikka Alstelan, Inari Gebhardtin ja rehtori Rauno Myllylän kanssa: luokkatunteja opiston Ranskalaisessa salissa, joitakin isompia laulun tutkintoja Lahden ja Helsingin konservatorioilla ja säestystä useamman vuoden ajan esim. Kalliolan kursseilla.

”Nuotteja tuli eteen koko ajan, aarioita, liedejä samaan putkeen. Laulusäestykset olivat usein hirvittäviä – esim. O. Merikannon – ja orkesterisovitukset huonosti pianolle istuvia. Prima vista kyllä kehittyi!”, muistelee Irmeli. Laulajien säestyksessä Irmeli kokee lied-säestyksen erityisen läheiseksi. Liedissä sanat ja musiikki liittyvät

toisiinsa erottamattomasti. ”Laulun teksti – iso asia, oma maailmansa.”

Tanssi ja musiikki

Kytkös puolison, Vivianne Budsko-Lommin, tanssiopiston ([Tamara Rasmussen Opisto](https://tamara.rasmussen.opisto.fi), <https://tanssi.com/tietoa/>) ja Käpylän musiikkiopiston välillä oli hyvin vahva jo silloin, kun Irmelin uusioperheen työtö opiskelivat Käpylässä. Käpylän musiikkiopisto on ollut opin-ahjona heille kaikille musiikin osalta.

”Marja-Leena Mäkilä opetti huilunsoittoa Natashalle. Hän olisi voinut jatkaa siinäkin vaikka kuinka pitkälle, mutta tanssi vei voiton. Tanssitaiteen korkea-kouluopinnot Helsingissä ja Tukholmassa käynyt Natasha tanssii nyt mm. Tero Saarisen tanssiryhmässä. Misa, joka soitti viulua (Marja Olamaalla ja Hannele Lehdolla) opiskeli niin ikään Tukholmassa ja Helsingissä ja toimii sekä tanssi-jana että näyttelijänä.

Aksinja opiskeli viulua (Marjukalla ja Hannelella) sekä laulua (Sinikka Alstelalla) hankin päätyi tanssitaiteen linjalle – jo 16-vuotiaana! – Teakiin ja työskentelee free lance -tanssijana ja näyttelijänä. Nuorin, Oksana, soitti viulua (Hannelella) ja pianoa ja opiskelee viimeistä

vuottaan näyttelijäntyön linjalla Teakissa.”

Soittoharrastus ei mennyt hukkaan. ”Valmius soittoon ja lauluun on tytöillä tallella, vaikka aktiivinen soittaminen onkin jäänyt taka-alalle”, iloitsee Irmeli. ”Musiikkiopiston antamat perustaidot ovat olleet käytössä ja apuna jokaisen uralla. Hyvä ja avoin musiikkisuhde syntyi, ja turhat esteet esiintymiselle ovat poissa. Toki asenne kotonakin on sitä ollut tukemassa.”

Tytöt opiskelivat Käpylässä aikaan, jolloin Käpylän musiikkiopistossa oli nyt jo eläköitynyt, kova kaarti parhaassa iskussa.

Lemmikki.

Suzukiopettajien pioneereihin kuuluneet Marja Olamaa, Hannele Lehto, Anja Maja ja Marja-Leena Mäkilä paitsi opettivat, myös kehittivät kaikenlaisia projekteja.

Eräskin Marja-Leenan ideoista oli huilu- ja tanssisolistien projekti P. Harrisin The Clowns-sarjaan. Se lähetettiin Helsingin edustajana Kotkassa järjestettyyn valtakunnalliseen nuorten taidetapahtumaan. Voiton nappasi tämä tanssijoiden ja huilistien kanssa yhteistyössä tehty musiikkiteatteriesitys, Commedia Del Arte. (Vivianne Budsko-Lommin koreografia). ”Suzukiviulu- ja selloryhmät ovat olleet myös usein esiintymässä TROn suurissa näytöksissä; hienoja kokonaisuuksia ja yleisön suuria suosikkeja lavalla!”, muistelee Irmeli.

Suzukipedagogiikka

Irmeli opiskeli suzuki-pedagogiikat jo Sibelius-Akatemian aikoina Meri Louhoksen ja Ritva-Tuuli Ahosen johdolla. Irmeli säesti myös pitkään kaikki Suomen suzukiopettajakoulutukseen liittyvien tasojen tutkinnot, mm. Hannele Lehdon ja Marjukka Olamaan. ”Näissä yhteyksissä minulla oli tilaisuus oppia paljon musiikista myös ulkomaisilta kouluttajilta, loistavilta pedagogeilta mm.

Tove ja Bela Detreköy”. Opiston taannoinen taustavoima, Martti Ahlström, sai jotenkin houkuttua Irmelin myös säestäjäksi Ellivuoren suzukileirille, jonne Irmeli sitten palasi vuosikaudet!

Kansainväliset suzuki-konferenssit olivat – ja ovat edelleen – hieno mahdollisuus lapsille ja nuorille esiintyä ja tavata muita soittajia maailmalla. Irmeli kävi säestämässä Päivi Kukkamäen laulajia ja Marja-Leenan Mäkilän huiluoppilasta Matsumotossa, Japanissa, Suzukin maailmankonferenssissa. Musiikin tohtori Päivi Kukkamäki on laulusuzukimetodin kehittäjä, ja hänen laulajiensa kanssa Irmeli reissasi säestäjänä mm. Japanissa, Espanjassa ja USA:ssa.

KMO:lle elämänohje?

”Asiat ovat minusta Käpylässä aika hyvin. 1980-luvulta lähtien kehityksessä on tapahtunut huikea kaari. On satsattu tasoon, tehty määrätietoista työtä ja saatu paljon hienoja asioita aikaan.”

Korona-ajan vaikutus leimaa Irmelin työuran loppua. ”Teknisiin välineisiin on ollut nyt pakko sopeutua, mutta soittamisen ja laulamisen opettaminen on kuitenkin käsityötä. Sen jakamista, mitä oppeja itse on saanut. Oppilas-opettaja

–suhteen pitää olla keskiössä! Olen aina kokenut olevani oppilaille musiikillinen kanssakulkija.

Toivon, että ihmisten välinen lämpö ja yhdessä tekeminen säilyisi, taiteen arvo. Edellytykset siihen ovat olemassa. Hyvä henki ja luottamus on mielestäni Käpylässä aistittavissa. Jotain kertoo jatkuvuudesta se, että opiston entiset oppilaat tuovat lapsensa Käpylään ja omia oppilaita tulee jatkamaan opetustyötä!”

Kiitos Irmeli, elämyksellistä eläkeaikaa!

Pirjo Pesola

KMO:n uusi hallitus 2021

Käpylän musiikkiopisto on yksityinen kannatusyhdistyksen ylläpitämä musiikkioppilaitos, joka kuuluu lakisääteisen valtionosuuden sekä Helsingin kaupungin toiminta-avustuksen piiriin.

Koulutuksen järjestäjänä on siis virallisesti Käpylän musiikkiopiston kannatusyhdistys ry. Kannatusyhdistyksen hallitukseen kuuluu kuusi jäsentä, jotka tekevät hallitustyötä täysin vapaaehtoistyönä ja rakkaudesta lajiin.

Hallituksen jäsenet ovat perinteisesti olleet musiikkiopiston oppilaiden vanhempia, joilla on ollut kiinnostusta, intoa ja aikaa vaikuttaa musiikkiopiston toimintaan. Hallituskaudet ovat usein erittäin monivuotisia.

KMO:n kannatusyhdistyksen viimeisin vuosikokous pidettiin 15.3.2021. Pitkäaikainen puheenjohtaja Matti Liski oli ilmoittanut, ettei ole enää käytettävissä puheenjohtajana. Vuosikokouksessa Matti luovutti-kin (etänä) puheenjohtajuuden myöskin pitkäaikaiselle hallituksen jäsenelle Olli Hyvöselle.

Kun lapset ”kasvavat ulos” musiikkiopistosta, on myöskin vanhempien aika jatkaa matkaa. Matin lisäksi muutama muukin erittäin pitkäaikainen hallituksen jäsen on siirtymässä kohti uusia haasteita. Kiitos pitkäaikaisesta hallitustyöstä Jan-Henrik Sievers ja Susanna Collins sekä Nina Routti-Hietala! Kiitosjuhlat ja karonkat järjestetään kesällä, kun poikkeusolot suo :)

KMO:n uusi hallitus aloitti toimintansa välittömästi vuosikokouksen jälkeen. Saimme lähtevien tilalle neljä uutta jäsentä. Nykyisessä hallituksessa toimivat:

Olli Hyvönen, puheenjohtaja ja jo pitkäaikainen hallituksen jäsen-
Tuomas Siirala, pitkäaikainen hallituksen jäsen
Ville Siivonen, varapuh. johtaja
Sanna Takala
Juha Maliniemi
Ville Kervinen

Tervetuloa kaikki uudet hallituksen jäsenet! Meillä on koossa mainio ja tehokas tiimi viemään eteenpäin tarvittavia musiikkiopiston asioita ja tekemään vaikutustyötä! Rehtori kiittää!

Tuuli Talvitie

Taito karttuu koreihin!

Hyvästä maaperästä saattaa tulla paljonkin sieniä hyvänä vuonna. Tuleva muusikko tai musiikin harrastaja kulkee omaa polkuaan, omalla maaperälään. Mukana oleviin koreihin kertyy aineksia matkan varrella, kuin sieniä ikään: treeniä kotona kunnolla ... esiintyminen tuolloin... kappaleen analyysi huomiseksi... improkokeilua illalla... kaverille palautetta keskiviikkona...

Aineksista kertyy taitoa, joka kerryttää lisää taitoa.

Kuten rehtori Tuuli Talvitie paltallaan totesi, käytössämme on nyt kolmatta vuotta juuri Käpylän musiikkiopistolle laadittu tuore opetussuunnitelma. Perusopinnot rakentuvat nyt neljästä taitokorista (aiemmin kolme tasosuoritusta), ja viides taitokori (entinen musiikkiopistotaso) yksilöllisesti suunnitelluista syventävistä opinnoista.

Moni kollegio piti hyvänä oppimisen merkkipaaluja tiuhentamista. Etenkin opintojen alussa on hyvä, että ensimmäinen "next level" -kohta tulee aiempaa nopeammin. Oppimisen eteneminen konkretisoituu.

Myös palautteen antoa ja muuta arviointia on uudistettu. Sitä pyritään antamaan paljon aiempaa enemmän, positiivisen kannustavasti ja realistisesti.

Eteenpäin kun... -kriteerit

Taitokoreihin on kirjattu tavoitteita ja oppimisen sisältöjä liittyen esiintymiseen ja ilmaisemiseen, oppimaan oppimiseen ja harjoitteluun, musiikin hahmottamiseen, sekä säveltämisen ja improvisaation kokeiluun. Oma opettaja ruksailee Eepoksesta asioita tehdyiksi tai osatuiksi, kunnes oppilas voi siirtyä seuraavaan koriin.

Mikä on taitosoitto?

Opettajat (soitinkollegiot) ovat asettaneet taitokoreissa tavoitteita myös esiintymiselle ja yhteissoitolle. Monella kollegiolla on etenemisen kriteerinä usean kappaleen muodostaman ohjelmakokonaisuuden esittäminen ja siitä palautteen saaminen taitokorin aikana. Tuo taitokorin osa vertautuu pitkälti vanhoihin tasosuorituksiin. Erityyppistä palautetta myös muista esityksistä taitokorin aikana tulee tavoitellusti aiempaa enemmän. Taitosoitto on kuitenkin se esiintyminen korin loppupuolella, josta

palautetta ei tule, vain aplodit! Taitosoitossa oppilas soittaa täysin itse valitsemansa kappa-
leen – tai esimerkiksi oman sävellyksensä. Taitosoitto ikään kuin sinetöi taitokorin valmistumisen. On aika saada isot aplodit ja onnitte-
lut, sekä juuri painosta tullut, upouusi opiston onnitte-
lukortti!

Onnitte-
lukortin taitokorien täyttymisen
kunniaksi suunnitteli graafikko
Katja Makkonen (Days Agency).

Syksystä 2021 lähtien vanhoja
tasosuorituksia ei enää voi
tehdä. Miten nyt siis edetään?
Pyrkimällä yksilöllisiin tavoittei-
siin, jotka on yhdessä opettajan
kanssa asetettu ja sopiviksi
muovattu. Mitä kovempia
tavoitteita, sitä kovempaa
harjoittelua, ihan niin kuin
ennenkin.

Opiskelijamme ovat ihania
nuoria ja lapsia, jotka saavat
soittamisesta pysyvää
pääomaa omaan kasvuunsa.
Musiikkiharrastus on paitsi
velvoittava, pitkäjänteisyyttä
kehittävä harrastus, myös väylä
oman itsen kanssa puhumiseen,
suora linkki omiin tunteisiin.
Rentouttava harrastus, josta
karttuu osaamista taitokoreihin
koko elämän varalle.

Pirjo Pesola

Pianisti Malla Ajon monitaiteellinen korikonsertti

*varjot värjäytyy sitä tummansinisemmiksi,
mitä lähemmäs yötä me kuljetaan
katulamppujen valokeilat sävyttää
asfaltista purppuran
sun hymy sulattaa viimeisetkin jäät
onni valuu puroina pitkin kylkiluita*

Malla Ajo

Malla Ajo toteutti perustason viimeisen, ison konserttiesityksensä (korikonsertti 4), usean taidemuodon yhdistelmällä. Konsertin runkona toimi musiikki, jonka ympärille sommiteltiin visuaalisia elementtejä, liikettä ja runoutta.

Mallan piano-osuus koostui Bachin Pienestä preludista d, Sibeliuksen Nocturnosta (huilussa Kaisa Kettula), Lajos Pappin teoksesta Lintutarhassa sekä W.A. Mozartin pianosonaatista C, 2.osa k.330, Andante cantabile.

Kappaleet liittyivät yhteen runon ja liikkeen, sekä alttarin seinälle heijastettujen videoiden kautta. Runon lisäksi Malla suunnitteli teoksen koreografian sekä videokuvat. Tekniikasta ja videokuvien editoinnista huolehti Otto Heikinheimo.

Lisa Pälikkö vastasi kokonaisuuden ohjauksesta.

Kyselin Mallalta hieman työprosessista, jonka lopputulos Koskelan kirkossa 13.4.2021 oli – koronan vuoksi harvoille – kuuli-joille elämys!

Oliko opettajasi Lisa konsertti-formaatin takana, vai mistä ajatus runon, liikkeen ja kuvan liittämiseen konserttiin lähti?

– Kyllä, Lisalta. Hän kysyi, olisiko minun kotoisa tai jopa rentoutuneempi olo tasosuorituksen aikana, jos tanssisin kappaleiden välissä. Hän ehdotti minua kirjoittamaan myös muutaman tekstin ja kysyi, tahtoisinko liittää konserttiin valokuvia esim. joitain lapsuuskuvia ja muuta materiaalia, ja tulini siihen lopputulokseen että videoisin ystäväni kanssa jotain täysin uutta materiaalia syksyn lopussa.

Mitä syntyi ensin, runo vai liikkeet?

– Runo syntyi ensin, koreografioin liikkeet sen päälle. Osan materiaalista oli kuvannut minä, osan (mm. kaikki otokset minusta kävelemässä) oli kuvannut ystäväni Ansa Kurola.

Miten konsertin kokonaisuus koottiin, oliko teillä yhteisiä palavereja?

- Lisa jakoi minulle docs-tiedoston jonne ideoimme ja merkkasimme ylös kokonaisuutta ja järjestystä. Kaikki suunnittelu tapahtui muuten pianotunneilla, joita tämän vuoden puolella pidettiin välillä vähän pitempään huilistin tullessa tunneille. Viimeisen kuukauden aikana pidimme välillä myös pari ylimääräistä pianotuntia kirkossa tai tuntien tilalla muutaman tunnin kestäviä yhteisiä treenejä.

Miten runo syntyi, ja miten liikesarja?

- Runo joka päättyi konserttiin oli itse asiassa lyhennetty säkeistö niin sanotusta rakkausrunosta, jonka kirjoitin viime vuonna loppukesästä. Runoilu prosessina on minulle inspiroitumista ajan saatossa kertyneistä muistoista ja muista satunnaisista ajatuksista, tässä tapauksessa tietystä hyvästä hetkestä poikaystäväni kanssa. Liikesarja taas syntyi alkuun improvisoimalla kotona viidessä minuutissa ennen pianotunnin alkua ja valitsemalla mistä kaikesta pidin eniten, mutta tietenkin liikelaaduiltaan ja sulavuudeltaan se kehittyi paremmaksi myöhempien harjoitusten aikana.

Paljonko ehditte harjoitella yhdessä huilisti Kaisa Kettulan kanssa ennen konserttia? Tunsitko Kaisan ennestään?

- Ehdimme harjoitella varmaan n.8 kertaa. En tuntenut Kaisaa ennestään. Hänellä on aiempaa kokemusta improvisoinnista huilulla, koska on ollut Lisan Pieni Merenneito-projektissa, jossa improttiin paljon. Hän myös oppi nopeasti koreografiani, koska hänellä on pitkä tanssihistoria.

Miltä tuntui soittaa lähes tyhjässä kirkossa? (korona)

- Omalla tavallaan rauhallisemmalta, stressasin ehkä jonkin verran vähemmän.

Vaikuttiko produktion tyyppi pianokappaleiden harjoittelu- motivaatioon? Kauanko treenasit näitä kappaleita?

- Treenasin syksystä asti. Mielestäni motivaationi lisääntyi mitä lähemmäs esiintymispäivä tuli, mikä onkin useimmiten mitä omalla kohdallani tapah- tuu. Se, mikä kuitenkin vaikutti motivaatiooni oli suurempi halu onnistua, koska produktio sisälsi useampaa minulle tärkeää harrastusta kuin yhtä.

Jännitätkö yleensä esiintymistä? Oliko helpompi esiintyjä, kun ei ollut yksin lavalla? Vai tuliko siitä monimutkaisempaa?

- Yleensä jännitän esiintymistä paljon, vaikkei se kuulemma näy päällepäin. Esiintymisestä tuli omalla tavallaan monimut- kaisempaa, koska monessa tilanteessa piti huomioida toisen lavalla olijän sijainti ja valmius lavalla. Mutta tietyllä tavalla oli myös todella mukava kun ei ollut yksin, en itseasiassa pysty kuvittelemaan kyseistä tasosuo- rituskokoonpanoa ilman lavalla olevaa Kaisaa.

Haluaisitko tehdä samantyy- pistä uudelleen? Jos haluaisit, niin mikä olisi samanlaista, mitä muuttaisit?

- Korikonserttitoteutuksena tällaiset kokonaisuudet ovat

minulle ideaaleja, joten siinä mielessä joo, haluaisin. Suurempia muutoksia esim. harjoittelu- tai suunnittelupro- sessiin en osaa sanoa, koska tietenkin oikeastaan vain toivoi- sin, ettei olisi ollut tämä korona- tilanne mikä nyt viimeisen puolen vuoden aikana on ollut.

Jos jotain huomioitavaa keksin niin sen, että esiintymistilana kirkko sattui olemaan kyseiseen kevätillan aikaan paljon valoi- sampi kuin oletimme, jonka takia tietyt videot näkyivät suunniteltua huonommin.

Mitä jäi prosessista päällimmäi- seksi mieleen?

- Se, että vaikka tämänlaisen produktion teko onkin suuri prosessi, ei se automaattisesti tarkoita sen olevan kovin rankka. Ja että lopputulos on kaiken työn arvoinen.

Kiitos, Malla!

Pirjo Pesola

Musiikkiopisto toimii myös Koskelan ala- asteella

Käpylän musiikkiopisto on tehnyt yhteistyötä Koskelan ala-asteen kanssa jo yli viiden vuoden ajan. Varsinainen erillisrahoitettu Koskela-hanke päättyi vuoden 2019 lopussa, mutta saimme kaupungilta pysyväisluonteisen avustuksen toiminnan jatkamiseen. Toiminnan muodot ovat monipuolistuneet toiminnan jatkuessa.

Aluksi toiminta oli musiikki-tunteihin integroitua pienryhmäopetusta pari tuntia viikossa.

Sittemmin tämän rinnalle on tullut niin musiikkikerhoja koulun iltapäivään, esiopetusyhteistyötä kuin erilaisia työpajojakin. Pienryhmissä tapahtuvaa soitinvalmennusta on tarjottu Koskelassa syksystä 2018 alkaen, ja monet oppilaista ovat siirtyneet opiston varsinaisiksi oppilaisiksi.

Koskela-toiminnan pääopettajamme Maija Helve opettaa Käpylän musiikkiopistossa musiikin hahmotusaineita, pianonsoittoa ja vapaata säestystä.

Hänellä on Sibelius-Akatemian musiikkikasvatusosastolta valmistuneena taitoja useiden instrumenttien soittamiseen ja monipuoliseen musiikkikasvatukseen.

Maija Helve, koulu- kokemuksiasi tähän mennessä?

- Aloitin Koskelassa tammi-
kuussa 2020, opetin silloin
musiikkia kolmasluokkalaisille ja
pidin iltapäivisin musiikkikerhoja
1.-3. luokkalaisille. Tänä luku-
vuonna pidän musiikintunteja
2.- ja 3.-luokkalaisille ja musiik-
kikerhoa ekaluokkalaisille. Lisäksi
opetan muutamia pianoval-
mennusoppilaita koulupäivän
jälkeen.

- Viime keväänä opetus jäi
tauolle maaliskuusta alkaen,
koska etäopetus ei onnistunut
teknisistä syistä. Sen sijaan sain
tehdä opetusvideoita, mikä
olikin itselleni uusi aluevaltaus.
Laulujen, kehorytmien ja musiik-
kiliikunnan lisäksi etsin kaikki
mahdolliset kulhot, syömäpuikot
ja kuminauhat soittimiksi, jotta
oppilaidenkin olisi mahdollista
soittaa kotonaan. Perustin myös
piilotetun Youtube-kanavan
videoiden jakamista varten.
Kun näin oppilaat syksyllä
koululla, monet ilahtuivat: "Sä olit
YouTubessa!"

Millä tavoin tunnit Koskelassa
eroavat musiikiopiston oppitun-
neista?

- Opettaminen on erilaista
kuin musiikiopistoympäris-
tössä: ryhmät ovat suurempia

ja valtaosa oppilaista ei
harrasta ohjatusti musiikkia.
Luokanopettajat ovat joillain
tunneilla mukana, ja yhden
opettajan kanssa olen pitänyt
tunnit pariopetuksena, mikä on
ollut hauskaa ja antoisaa!

Oppilaat ovat innokkaita ja
opettaminen on tuntunut
mielekkäältä. Luokanopettajat
ovat ottaneet minut hyvin
vastaan, ja yhteistyö on sujunut
mutkattomasti. On myös virkis-
tävää aloittaa tunnit esim. klo 11,
kun on vuosia tehnyt iltatöitä.

- Korona on tietysti tuonut
oman lisämausteensa: laula-
minen ja ryhmätyöt kiellettiin
jo joulukuun alussa, soittimet
ja muut välineet puhdistetaan
joka välissä ja käsiä pestään
ahkerasti. Koulun esiopetusyh-
teistyö on toteutettu etänä, ja
siihen liittyen olen tehnyt pari
musiikkituokiota videoina myös
eskarilaisille. Varsinaisia esityksiä
emme ole voineet valmistella,
mutta ennen joulua videoimme
kaikilta luokilta yhden kappaleen
vanhempien kuultavaksi.

Miten jatkossa?

- Ensi syksynä yhteistyötä on
tarkoitus jatkaa samaan tapaan
ja mahdollisesti vielä lisätä
iltapäivätoimintaa.

Koskelan yhteistyö on
esimerkki molempia osapuolia

hyödyttävästä toiminnasta: kaikkia lapsia hyödyttävää ryhmämusisointia saadaan tarjolle kokonaisille luokille, turvallisesti koulupäivän aikana. Väylä varsinaiseen soittoharrastukseen löytyy myös samalla helposti niille, joilla oma motivaatio jonkin soittimen harrastamiseen herää.

Pirjo Pesola

Lauri Danska teki musiikkiopistolle videoita

Käpylän musiikkiopistolle tehtiin tänä keväänä lyhyitä videoita someviestintää varten. Videoiden pituus (lue: lyhyys) määräytyi kuvaaja Petri Krookin ammattilaisnäkökulmalla. Kaksi minuuttia YouTube -videota somekanavassa on kuulemma nykyään liian pitkä, sen katselu jo usein keskeytetään, mutta noin 30 sekuntia on hyvä pituus. Kiihkeä aikamme.

Niinpä KMO:lle lähdettiin tekemään neljä lyhyttä, noin 30 sekunnin kestoista videota somekäyttöä varten. Petri myös havainnollisti kuvallisen viestinnän voimaa. Tekstissä luettuna ”vuodatin kyynelen” ei välttämättä herätä tunteita, mutta

kuvassa poskella valuva kyynel avaa kanavat herkemmin.

Kun ensimmäisen kuvauspäivän (20.3.21) otokset Taivaskalliontiellä ja Karjalatalolla olivat purkissa ja materiaalia kertynyt, ohjaaja Lauri Danska muovasi niistä huikean hienoja pieniä tuokiokuvia. Tavoitteena oli opiston hengen ja oppilaslähtöisyyden näkyminen videoilla. Lauri löysi kaikkien tuokioiden materiaaleista koskettavia, luontevia otoksia, jotka viestivät samalla opiston ydinosamisesta: lämpimän vuorovaikutuksen luomisesta, hetkessä yhdessä olemisesta. Varsinkin pienten

Soittajalle lisää pehmeää valaistusta.

Ohjaaja Lauri Danska ja kuvaaja Petri Krook lounastauolla koronaturvallisesti keskenään aulassa.

kuvattavien osalta oli tärkeää, että kuvaaja Petri Krook osasi lähestyä soittajia – hyvinkin lähelle – lempeän turvallisesti, ja ilmapiiri kuvauksissa vaikutti vapaalta ja kiireettömältä.

Videoilla soittavat Sonja Kujala, Anni Palomäki, Ellen Lundqvist, Ella Vilagi, Vilho Siivonen, Riku, Jussi ja Veera Huuska sekä kamulinjan Lumi Villi ja Elina Kuusanmäki. Opettajista mukana olivat Tiia Ignatius, Kirsi Ruotsala, Hanna Kinnunen, Ahti Valtonen ja Martin Gripentrog.

Käytettävissämme on nyt someviestintään sopivia lyhyitä videoita pienen suzukiviulistin ja –sellistin soittotunneista, isomman huiluopiskelijan Sibelius-tulkinnan hiomisesta opettajan

kanssa, kamulinjan kitaristien duotunnista, sekä peruslinjan viulistien pienen ryhmän yhteis- soittotunnista. Orkesterien tai ryhmätuntien kuvaukset oli pakko sulkea pois koronatilanteen vuoksi.

Kuten rehtori Tuuli Talvitie totesi, hyvillä ideoilla on taipumus lähteä lentoon. Kun ensimmäiset kuvaukset oli tehty, Lauri Danska ehdotti em. somepätkien lisäksi hivenen laajemman dokumentin tekoa. Aiempien kuvausten ja toisen kuvauspäivän (10.4.21) materiaaleista kertyikin lyhyiden pätkien lisäksi pieni dokumenttielokuva Käpylän musiikkiopistosta.

Toisena kuvauspäivänä haastateltiin kuvattavana olleita

Äiti auttoi, kun mikrofoni piti pujottaa vaatteiden alta niskasta.

Jousen päässä keikkuja ei saanut pudota.

Kamulinjan kitaristit musisoivat.

Peruslinjan viulistit vauhdissa

Huilunsoittoon fyysisyyttä..

opettajia sekä rehtoria ja kamulinjan apulaisrehtoria, Maija Karhinen-Iloa. Mukaan tuli lisää sanoja ja tarinaa kuvien ja tunnelmien tueksi.

Tuloksena on pienimuotoinen dokumentti Käpylän musiikkiopistosta, jota voidaan käyttää toisaalta opiston esittelymateriaalina, toisaalta myös oppilasvalintojen markkinoinnissa useampana vuonna.

Pirjo Pesola

Kamulinjan kuulumisia

Hyvä soitin innostaa oppimaan!

Kuluneen talven aikana kamulinjalle on saatu muutama merkittävä uusi soitin luokkakäyttöön. Juuri ennen joulua saapui kauan kaivattu konserttikantele. Kantele on siitä erikoinen soitin, että siitä on lukuisia eri muotoja ja kokoja, joissa on kaikissa erilaisia ominaisuuksia ja erilainen sointi. Ne jotka ovat tutustuneet vain 5-kieliseen kanteleeseen, eivät voi kuvitellaakaan sitä soinnin rikkautta mikä isoissa ja laadukkaissa kanteleissa on. Silti on väärin ajatella että 5-kielinen kantele olisi harjoitussoitin. Se on ihan oma instrumenttinsa jolla on oma sointinsa, soittotekniikkansa ja traditionsa.

5–15-kielisiä kanteleita kutsutaan pienkanteleiksi ja niitä voi soittaa niin sylistä kuin seistenkin hihnan varassa. Isommat kanteleet tarvitsevat soittopöydän, kuten diatoninen kotikannel tai vaikkapa Saarijärven kantele, joka on yksi paikallisella tasolla kehittynyt erikoisuutensa. Sitä soitetaan (tuli)tikulla, joka toimii plektran tavoin kun sillä lyödään tai näpätään kieliä. Vasen käsi sammuttaa soivan kielen

ympärillä olevat kielet erilaisilla sointuotteilla ja oikea käsi poimii melodioita lennokkaasti viuhuen. Näitä soittimia löytyy myös kamulinjan kanteleluokasta.

Konserttikantele on nimensä mukaisesti jalostunein kanteleen muoto, jolla on mahdollista soittaa kaikkea maan ja taivaan väliltä. Sitä kutsutaan myös koneistokanteleeksi, sillä soittimen oikeassa reunassa sijaitsee vipukoneisto, jolla jokaisen kielen korkeuden voi nostaa tai laskea puolisävelaskeleen verran. Koneisto mahdollistaa kromaattisen musiikin toteuttamisen, mutta sillä saa myös hauskoja glissandoja eli liuʻutuksia ja väristyksiä aikaan vipua kääntelemällä tai värisyttämällä.

Konserttikanteleessa voi olla jo sangen kantava ääni, mutta se voi jäädä silti muiden soittimien jalkoihin modernissa kansanmusiikkiyhtyeessä. Siksi niihin asennetaan usein mikrofonit, joilla soitin saadaan kuulumaan tasavertaisesti muiden rinnalla. Opistolle tilattuun Koistinen Kantele Oy:n soittimeen asennettiin erittäin laadukkaat stereomikit, joten kovasti odotetaan yhteissoittojen aikaa jotta niitä päästään testaamaan.

Kaksi muutakin pitkäaikaista haavetta on toteutunut, sillä kamulinjalle saatiin

Konserttikanteleen koneisto on vaikuttava putkien ja vipujen kokonaisuus.

$\frac{3}{4}$ -kontrabasso sekä pieni 4-rivinen harmonikka. Kontrabasso on vakiinnuttanut paikkansa suomalaisessa pelimannimusiikissa ja nyt basistin tärkeää roolia pääsee yhtyeissä jokainen halutessaan kokeilemaan. Ehkä yhtyeessä tarjoutuva matalan kynnyksen tutustuminen bassoon saa jonkun kiinnostumaan sen soitosta vakavammin.

Harmonikan soiton aloittamisen haasteisiin kuuluu sopivan kokoisen soittimen löytäminen. Kamulinjalla pienten lasten

tutustuminen harmonikkaan onnistuu nyt ergonomisesti hyvällä ja kaunisäänisellä soittimella. 5-rivisessä harmonikassa diskanttipuolen uloimmat rivit ovat apurivejä ja nelirivisessä toinen näistä on jätetty pois jotta soitin istuisi paremmin pieneen syliin. Apurivit ovat alkeisvaiheessa käytännössä tarpeettomat, joten kolmella rivilläkin jo pärjää hyvin.

Maija Karhinen-Ilo

Uusi kontrabasso sointuu hienosti yhteen Kamusalin lattiaan kanssa.

Skywalker-harmonikka odottaa ensimmäistä kokeilijaansa.

Tule Folk it -kansanmusiikki- leirille!

Folk it -leirit järjestetään yhteistyössä kuuden uusmaalaisen musiikkiopiston kanssa. Mukaan ovat tervetulleita kaikki innokkaat soittajat myös järjestävien musiikkiopistojen ulkopuolelta! Virallisina opetuskielinä leireillä ovat suomi ja ruotsi.

Leiri on tarkoitettu kaikille 12–18-vuotiaille musiikin harrastajille. Folk It -leireillä pääset tutustumaan kansanmusiikkiin ja soittamalla muiden kanssa opit akustisten instrumenttien mahdollisuuksista bändisoittimina. Bonuksena saat paljon uusia ystäviä ja opit uusia biisejä! Voit myös rohkeasti kokeilla omia ideoitasi luovassa ja kannustavassa ympäristössä. Ehkäpä perustat oman bändin!

Leireillä soitetaan eri kokoisissa kokoonpanoissa. Kaikkien yhteisen ison orkesterin lisäksi leiriläisistä muodostetaan pienryhmyitä, joissa osallistujat saavat enemmän vastuuta yhtyeen jäsenenä sekä mahdollisuuden kokeilla ja toteuttaa omia ideoita. Osana jokaista leiriä on myös mukaansatempaava

tanssityöpaja yhteistyössä Nordic Dance Helsingin kanssa. Lisätietoa Nordic Dance Helsingistä: <https://www.nordic-dancehelsinki.com/>

Leiri Käpylässä 5.–8.8.21!

Ensimmäinen leiri järjestetään Helsingin Käpylässä 5.–8.8.2021. Leirin hinta on järjestävien oppilaitosten oppilaille 40€ ja muille 60€. Hinta sisältää välipalat kaikkina päivinä, keittolounaan sekä materiaalit. Ilmoittautuminen leirille avataan 10.5.2021. Ilmoittauduthan 25.7.2021 mennessä!

Leireillä soitettavaan musiikkiin soveltuvat luontevimmin seuraavat soittimet: viulu, alttoviulu, sello, basso (sekä kontra- että sähköbasso), kitara ja muut kielisoittimet, piano, harmooni, haitari, kanteleet, puupuhaltimet ja perkussiot.

Jotta työskentely pienryhmissä sujuisi, on osallistujien hallittava soittimensa tarpeeksi hyvin. Nuottien nimet tulee tietää ja löytää omasta soittimesta. Kitaristien ja kosketinsoittajien tulisi myös osata perussointumerkit. Sujuvasta nuotinlukutaidosta on apua!

Soitinvalinnassa tulee ottaa huomioon seuraavia asioita:

Sinulla täytyy olla mukana

oma soitin ja siihen tarvittavat varusteet. Jos sinulla ei ole mahdollisuutta tuoda omaa soitinta (esimerkiksi pianistit), ole yhteydessä leirin järjestäjiin. Leirillä soitetaan akustisesti.

Kaikissa kysymyksissä ota yhteyttä: folkit2021@gmail.com

Folk It -leireillä on mukana opettajia kaikista hankkeen musiikkiopistoista:

Martin Gripentrog, kitara
(Käpylän musiikkiopisto)

Suvi Oskala, viulu ja laulu
(Pakilan musiikkiopisto)

Alina Järvelä, viulu (Nurmijärven musiikkiopisto)

Inka Eerola, viulu (Musikinstitutet Kungsvägen)

Tarmo Anttila, kontrabasso
(Keski-Helsingin ja Vantaan musiikkiopistot)

Juho Puronaho, viulu ja kitara
(Vantaan musiikkiopisto)

<https://folkitmusic.com/>

Risto Kytö vaihtaa maisemaa

Aika ja terveys, ihmisen rajalliset resurssit, ovat taustalla Risto Kydön siirtyessä intensiiviharjoittelijaksi useassa eri soittimessa, pois opetus- ja säestystehtävistä Käpylän musiikkiopistossa.

”Jos on paljon kaikkea tekemistä, ei ole resursseja (lue: aikaa) tehdä asioita itseä tyydyttävästi, tarpeeksi hyvin”, kuvailee Risto päätöksensä taustoja. ”Nyt tuli sopiva hetki, että voi vielä panostaa uusien soittimien harjoitteluun ja kehittyä niissä, mutta jostain on karsittava. Jos viikossa olisi 15 päivää, jatkaisin opettamista – pidän kyllä opettamisesta! – mutta nyt ei aika riitä kaikkeen.”

Alkujaan pianistiksi opiskellut Risto on opetellut soittamaan useita eri instrumentteja vasta aikuisena. ”Pianossa olen jo sillä tasolla, että pystyn sillä toteuttamaan omia ajatuksiani, mutta muissa soittimissa aikaa ja satsausta harjoitteluun tarvitaan soittotaidon kehittämiseen.” Näitä muita soittimia ovat alttoviulu, viulu, traverso ja kitara. Poikkihuilu, nokkahuilu, sello ja pasuuna ovat kuulemma jääneet viime vuosina aivan liian vähälle huomiolle. Opetukseen

Risto Kytö ensimmäisellä Käpylän musiikkiopiston säestyskeikalla, Musiikkitalolla 2012.

Risto ehtii sanojensa mukaan halutessaan panostaa myöhemmälläkin iällä, mutta uusien soittimien soittotaidon kehittäminen vaatii aikaa ja nuorta energiaa mieluiten juuri nyt.

Risto on mukana useissa eri yhtyeissä parista sinfoniaorkesterista pienempiin kokoonpanoihin, joista kolmella porukalla on harjoitukset viikottain. Näissä hän soittaa 2-4 eri soitinta, mutta ei siis pianoa. "Altoviulu taisi olla se ensimmäinen uusi

soitin." Yhden musiikkikoulun projektista puuttui alttoviulisti, ja Risto tarttui tilaisuuteen. "Voisi olla keikka tulossa."

Hän hankki itselleen alttoviulun kesäkuussa, keikka oli sitten lokakuussa. Tehkää perässä!

Suzukimateriaali auttoi Ristoa opinnoissa. "Viululle kirjoitettua materiaalia varten piti tietysti hankkia viulu. Kitaran opinnot lähtivät liikkeelle Ramin näytettyä, miten kitaranuotteja luetaan. Heräteostoksena

mukaan lähtenyt kitaraviihkoa pystyi kokeilemaan 20 vuotta soittamattomana lojuneella sähkökitaralla. Alku lähti liikkeelle lupaavasti, ja pian seuraksi löytyi aito klassinen kitara, ja taas mentiin suzukimateriaalilla eteenpäin.”

Traverson joku tyrkkäsi Ristolle puupalasina jossain orkesteriharjoituksissa. ”Kokoa noista soitin!” Palaset lokahtivat paikoilleen ja makea soundi vei mennessään, ja kotona on nyt (enää) kolme traversoa soitettavana ja huolehdyttävänä. ”Siinä on ääni, josta tykkään, haluan satsata siihen.”

Pianisti saattaa olla aika yksinäinen eläin, kun taas orkesteri on sosiaalinen yhteisö.

Alttoviulutreeniä.

Risto muutti Mikkelistä pääkaupunkiseudulle osittain juuri siksi, että täällä tarjontaa ja soittoseuraa yksinkertaisesti on paljon enemmän tarjolla, etenkin vanhan musiikin yhtyeitä. ”Enemmän mahdollisuuksia tehdä jotain jännää!” Ensi kesälle on tiedossa Galantina-barokkiyhtyeen keikkakiertue spinetinsoittajana.

Jännän paikka on ilmeisesti esim. Las Carambas -kvarretti, joka soittaa meksikolaisia ikivihreitä korvakuulolta ilman nuotteja. ”Siinä yhtyeessä olen viulusolisti, joka soolojen lisäksi improvisoi säestäviä stemmoja. En osaa improvisoida, mutta voin keksiä jotain!”, siteeraa Risto jostain kuulemaansa.

<https://sites.google.com/view/lascarambas/>

Risto tuli Käpylään aluksi säestäjäksi. Ensimmäinen työtehtävä oli Jussi-Jaakko Mankin (alttoviulisti) säestäminen perinteisesti pianolla Musiikkitalon aulassa, kun vakituinen säestäjä oli estynyt (vuonna 2012). Kytkös palasi, kun Risto toimi eräässä barokkijuhlissa orkesterin konserttimestarina vuonna 2019. Solistina oli jälleen Jussi-Jaakko, ja tällä kertaa Risto ”säesti” Jusaa siis viululla.

Käpylä on ollut hyvä työpaikka. ”Alun perin ajattelin olla

eläkeikään asti. Tämähän on arvostettu opisto, myös ulkoa päin haluttu työpaikka. Täällä on ollut vapaus tehdä, mitä parhaaksi näkee, mahdollisuuksia tehdä omalla tyylillään, toteuttaa omia hankkeitaan. On ollut ilo olla mukana monenlaisissa projekteissa täällä. Bassokitaran hankin, että pääsin mukaan Käpylän silloisen kitaraopettajan Ilkka Hammon juttuihin hänen sävellyksiään soittamaan.”

Nyt Risto siis panostaa harjoitteluun ja keikkailuun eri kokoonpanojen kanssa. ”Päivittäin

tarvitaan työpäivän verran tunteja harjoitteluun. Pidän nyt lähes kokonaan opettamisesta muutaman vuoden tauon. Sitten katsotaan, miltä maailma näyttää.”

Risto on jo lupautunut piano-opettajien sijaiseksi, sikäli kuin kiireiltään ehtii, kiitos!

Antoisaa uuden oppimista, kehityskautta ja elämyksiä esiintymisistä!

Pirjo Pesola

Las Carambas.

Viululla, laululla ja uruilla solisteiksi!

Riku ja Jussi Huuska soittivat itsensä Vivaldin kaksoiskonsertton tallenteella orkesterin solisteiksi! Wegelius kammarstråkar eli Wegelius kamariorkesteri haki nyt keväällä esiintyjä ensi syksyn nuorten solistien konserttiin. Ahti Valtonen sai kollega Kirsi Ruotsalalta (soittanut aiemmin Wegelius-orkesterissa) asiasta kuuman vihjeen, ja kaksoset Jussi ja Riku tarttuivat toimeen.

”Ahti soitti äidille, että solistihaku on tulossa. Aloitettiin sitten harjoittelemaan tosi kovasti, puolitoista tuntia päivässä”, pojat kertovat.

Vivaldin a-molli kaksoiskonsertton ensimmäinen osa oli vanhastaan tuttu, mutta sen jälkeen oli jo soitettu muita kappaleita. Vivaldi lämmitettiin uudelleen, ja kahden viikon harjoittelurupeaman jälkeen oli vuorossa nauhoitus pianisti Säte Erkkilän kanssa Koskelan kirkossa. Pari kertaa kuulemma ehdittiin harjoitella säestäjän kanssa ennen nauhoituksia.

”Kolme kertaa nauhoitettiin, toinen niistä oli paras, se otettiin.”

Miten jaksotte keskittyä? ”Joka kerta yritti muistaa kaikki paikat mahdollisimman hyvin..., mutta kyllä sitä sitten jaksoi.” Tämä oli pojille ensimmäinen tämän tyyppinen karsintatilaisuus, ja heti tärppäsi! Nuorten viulistien keskittymiskyky on ilmeisen hyvin jo kouliintunut.

Wegelius Kammarstråkar – konsertti 26.9.2021 Yrjönkadun G18 –salissa

Wegelius-kamariorkesteri siirsi keväälle kaavaillun konsertin syksyyn. Tallenteiden perusteella valittiin kahdeksan nuorta solistia 42 koesoittajan joukosta, joten poikia on syytä onnitella! Konsertissa tullaan kuulemaan viulun lisäksi myös esim. trumpetille ja fagotille sävellettyä orkesterisäestyksellistä musiikkia.

Nyt on niin hyvä tilaisuus, että kysyn. Mikä on kivointa viulunsoitossa?

”Kun saa uuden kappaleen ja pääsee sen kanssa vauhtiin; myös esiintyminen on kivaa.”
”Uudet kappaleet ovat aina positiivista, mutta kiva soittaa vanhojakin”, toteaa toinen veljeksistä. ”Kun kappale alkaa sujumaan, se tuntuu kivalta.”

Nyt pojat harjoittelevat tunnin ja 15 minuuttia päivässä, joskus

Jussi ja Riku Huuska ovat tuttu näky aulaassa.

yhdessä, joskus erikseen. He soittavat samoja kappaleita, ja käy ilmi, että he myös oppivat toisiltaan, saavat toisistaan tukea kappaleiden opettelussa. Mahtavaa vertaisoppimista! Ahti Valtonen on luotsannut yhdessä tunneilla käyviä poikia nyt kolmisen vuotta, ja ilmeisen hyvin yhteistyö tuntuu sujuvan.

Onko teillä kovat tavoitteet viulun suhteen? ”Tykätään vaan soittaa.”

Entä kivoin kappale ikinä? Kysymys tuottaa päänvaivaa. ”Niitä on aika monta... ainakin se Vivaldi on tosi kiva.”

Entä vastenmielisin kappale, onko sellaisia tullut vastaan? Kerran oli kuulemma opettaja antanut sellaisen kappaleen, joka ei aluksi tuntunut ollenkaan kivalta, mutta ”kun Ahti opetti

sitä lisää, siitä tuli yksi kivoimmista kappaleista.” Oppimisen taikaa.

Paljon onnea, Jussi ja Riku, ansaitut aplodit jo nyt!

Wegelius kammarstråkar – esittelyvideo:
<https://www.youtube.com/watch?v=cplS0WdKNv4>

Niin kuin taivaassa

Kaupunginteatterin ensi syksyn musikaalin solisteja: Eelis Ignatius ja Kuura Rossi

Musiikkiopiston oppilas Eelis Ignatius valittiin nuoren viulistin rooliin Kaupunginteatterissa esitettävään musikaaliin Niin kuin taivaassa. Musiikin teokseen on säveltänyt Fredrik Kempe, Kaupunginteatterin esittelyn mukaan Ruotsin tunnetuin Euroviisu-säveltäjä.

Eelis Ignatius Kuva: Antti Ignatius

Eelis, mitä piti tehdä koe-esiintymisessä?

”Laulaa, soittaa ja näytellä alkukohtauksessa, missä viulistica kiusataan. Piti olla peloissaan, säikähtänyt, paniikissa.” Eelistä pyydettiin pyrkimään rooliin, jossa pitää oikeasti osata soittaa viulua. (Kapellimestari Eeva Kontu, jolla oli taustatietoa Eeliksestä, pyysi koe-esiintymiseen.) Musikaalin aikana viulisti kasvaa, ja jossain vaiheessa nuori näyttelijä vaihtuu esimurrosikäiseen ja aikuiseen, lopussa palaa nuori viulisti jälleen lavalle muistelun myötä. Kuura Rossin (ks. alla) mukaan nuoret viulistit soittavat todella hienosti!

Triplamiehitys (nuoria ja murrosiän näyttelijöitä on kolmet) takaa sen, että näyttäjät pyörivät sujuvasti, eikä nuoria rasiteta liikaa. Musikaalin harjoitukset pyörivät jo, noin kaksi kertaa viikossa harjoitellaan, kertoo Eelis. Esitykset

Kuura Rossi. Kuva: Vappu Rossi

alkavat elokuussa, lippuja voi jo varata.

Myös opistossa pianoa soittava Kuura Rossi on mukana em. produktiossa. Kuura on vanha konkari näissä hommissa. Hän oli mukana jo edellisessä Helsingin kaupunginteatterin suurtuotannossa, Pieni merenneito -musikaalissa. ”Olin Pärsky, Arielin kalaystävä.” Kuultuaan uudesta musikaalista, johon haetaan lapsinäyttelijöitä, Kuura pyrki ja pääsi jälleen mukaan.

”Niin kuin taivaassa -produktiossa esitän kahta roolia. Alun muisteluosiossa olen nuori Conny, joka kiusasi päähahmo-Danielia tämän ollessa lapsi. Pääsen mm. pieksemään pikku Danielia (viulisti-Eelis)”, virnuilee Kuura. ”Myöhemmin teoksessa esitän Connyn lasta. Poika on siis kovasti isänsä näköinen.”

Pienessä merenneidossa Kuuran rooli oli varsin suuri, ja Pärskyllä oli myös pitkä soololaulu. Niin kuin taivaassa -musikaalissa repliikkejä on selvästi vähemmän, mutta lava-aikaa tulee joukkokohtauksien ansiosta mukavasti. Kuura tanssii ja laulaa kuoro-osuuksissa, mm. Suvivirren sovituksessa ja loppubiisissä. Viikottaiset parit-kolmet treenit eivät työllistä liikaa. Ne on aikataulutettu siten, ettei kaikkien tarvitse olla koko aikaa paikalla.

Isolla lavalla esiintyminen on ilmiselvästi upea kokemus kaikkine mikkeineen ja tekni-
sine apuineen. ”Lavalla ei
kuule itseään ylitse muiden,
vaan puhuminen tuntuu
samalta kuin tässä huoneessa
puhuminen”, kuvailee Kuura.
Kaupunginteatterin tekniikka on
hyvä.

Mitä pidät musikaalista teok-
sena?

”Musiikki on erittäin kaunista,
se on hyvä teos. Meillä on hyvä
työryhmä, hyvä ilmapiiri. Se on
mun mielestä tärkeintä.”

Onnea esityksiin, ryhdymme
varaamaan lippuja!

<https://hkt.fi/esitykset/niin-kuin-taivaassa>

HKO:n Juniorikonserttiin urkusolistiksi

Petur Sakarin urkuoppilas –
Käpylän musiikkiopiston ainoa
sellainen – Reino Kivimäki, 11v.,
valittiin esiintymiseen HKO:n
Juniorikonserttiin.

Äiti Hanna Kivimäki taustoittaa.

– Reino pyrki Juniorikonsertin
solistiksi viime syksynä (2020)
J. S. Bachin kappaleella Jesu
bleibet meine Freude ja tuli
valituksi. Helsingin kaupungin-
orkesterin tuottaja otti meihin
yhteyttä ja ehdotti, että Reino ei

soittaisikaan kappaletta yksin,
kuten solistit yleensä, vaan
yhdessä HKO:n kanssa, mikä on
tietenkin upea tilaisuus Reinolle.

Konsertti lykkääntyi koronan
takia ja järjestetään 5.11. 2021.

Hienoa, onnittelut!

[https://helsinginkaupunginorkesteri.fi/fi/
konsertit](https://helsinginkaupunginorkesteri.fi/fi/konsertit)

(Konserttiohjelma päivittyy)

Pirjo Pesola

Ajankohtaista KMO:n tiloista

Moni Taivaskalliontiellä lähiopetuksessa käyvä on jo niin tottunut aulan muovitettuun pömpeliin, että ajattelee sen olevan uusi sisustuselementti. Tavoitteemme on kuitenkin saada tuo luomus mahdollisimman pian pois aulasta. Remontti muovien ja telineiden takana on jo aivan loppusuoralla.

Remontin taustalla on vuoto kiinteistön vanhassa putkistossa, joka onneksi paikannettiin ja rakenteet on nyt saatu kuivatettua.

Kuten moni kuitenkin varmasti on huomannut, niin kaikissa kolmessa toimipisteessämme Taivaskalliontien kiinteistössä, Koskelan kappelissa ja Karjalatalolla olisi paljon muutakin remontoitavaa. Tilasuunnittelua ja erilaisia vaihtoehtoja on selvitetty, puntaroitu ja edistetty koko "uuden rehtorin kausi" ja jo pitkään edellisen rehtorin ajanakin. Ovia on auennut ja niitä on sulkeutunut tänä aikana. Tämän suuruusluokan hankkeilla on taipumus edetä erittäin hitaasti, mutta toivottavasti varmasti.

Tällä hetkellä pöydällä on edelleen useita vaihtoehtoja lähtien

Taivaskalliontien aulan kevätkauden sisustusta.

peruskorjauksista muuttoon. Jokaista musiikkiopistolaista toivottavasti lämmittää se ajatus, että päädyimme lopulta mihin ratkaisuun vaan, niin musiikkiopisto ei siirry pois Käpylän alueelta.

Uuden hallituksen uusi tilatiimi on ottanut ohjat aktiivisesti

käsiinsä. Mahdollisesti jo ensi syksynä voimme tiedottaa ratkaisuja tai ainakin väliaikatie-toja asioiden etenemisestä.

Tuuli Talvitie

Rehtori

Aurinkoista kesää!

Paju kukki runsaasti Öron tykkipatterin luona.